

Alice

Obvykle jsem nepropadala depresím, když se některý další z mých vztahů opět nevyvedl, ale tentokrát mě to dost vzalo a já nabyla přesvědčení, že se ke mně štěstěna nadobro otočila zády.

Jsem pro tebe moc starej...

Jánova včerejší slova se do mě opět zabodla jako dýka a já potřásla hlavou, abych je zaplašila. Doma jsem se ze svého splínu snažila vymalovat, ale moje ruka tak dlouho váhala nad plátnem upevněným na stojanu, že jsem to nakonec raději vzdala. To odmítnutí bylo ještě tak čerstvé a bolestivé, že jsem hned nedokázala zavolat Beátě, své nejlepší kamarádce, abych se vypovídala, a tak zbývala právě tahle jediná možnost.

V lásce mi štěstí možná nebylo nakloněno, zato mi ale bylo dopřáno narodit se a vyrůstat v jednom krásném koutu Čech, prosyceném vláhou a stále ještě nedotčeném moderní úspěchanou dobou a drastickými zásahy člověka. Žila jsem v městečku, kterému se ne nadarmo říkalo Hory Páně, a všechnu tu nádheru jsem měla přímo na dosah. Z jednoho okna mého pokoje byl výhled na široké jezero, z druhého na skalnaté hory tyčící se nad lesy a nad námi všemi.

Právě do hor jsem často vyrážela nejen kvůli lásce k přírodě a kvůli tomu, že strmé cestičky slibovaly pořádný záprah vhodný k budování fyzičky, ale také proto, abych načerpala energii, uklidnila se... Z chůze do prudkého kopce jsem teď byla celá zadýchaná a upocená, takže místo abych se zastavila u výklenku, jenž sliboval krásnou podívanou na široké okolí, jsem vklouzla mezi stromy na místočko, kam nepronikl jediný paprsek. Opřela jsem se o strom a nechala na sebe působit obvyklý pokojný pocit bezpečí, byť trochu narušený mým duševním stavem.

Nemohla jsem si stěžovat na nedostatek společnosti, a přesto jsem si připadala osamělá. Rodiče si konečně vzali dovolenou, máminu vysněnou. Přemlouvala k ní tátu už dobrých deset let, a teď vyrazili do Afriky poznat novou kulturu, objet národní parky a navštívit rezervace pro slony. Ten nápad jim vnukla naše místní známá, máma se ho okamžitě chytla a po dlouhé době na něj konečně došlo. Nechali mě tak doma samotnou na víc než tři měsíce.

Tady ve městečku nebylo nijak nezvyklé, že bydlí několik generací pospolu, což znamenalo neustálou společnost, spoustu hluku a málo soukromí. Měla jsem se na tu dobu o samotě těšit, a přitom jsem si připadala nemístně a doslova ztracená.

Jistě, kdykoliv jsem mohla zajít do vedlejšího domu a stavit se za Alešem, jedním z mých bratrů, a za jeho snoubenkou Monikou, ale ačkoliv jsem s nimi vycházela dobře, mým nejlepším kamarádem byl vždýcky můj druhý brácha, Jonáš. I ten se rozhodl cestovat a poznávat svět, z čehož se nejspíš stala jeho celoživotní mise. A právě proto jsem si připadala osamocená. Dvanáct let bez něj totiž byla zatraceně dlouhá doba.

Co by řekl, kdyby věděl, jak se pro mě věci vyvíjely tady? I kdyby nakrásně zůstal, moje vztahy by asi neovlivnil, alespoň bych však měla jeho oporu a nechala si zvednout náladu jeho dobromyslnou povahou a taky těmi jeho vtípky, pro něj tak typickými.

Zavřela jsem oči a nechala vánek, aby osušil vlhkost na mé kůži a aby za tlumeného šumění neviditelnou rukou čechal listy stromů. Když se moje myšlenky opět stočily k Jánovi, nechala jsem jim volný průchod.

Byla jsem do něj zblázněná už od loňského roku. Začalo to úplně nevinně jedním kraťoučkým rozhovorem v Dolní Skalce, vedlejším městečku, kde jsme se náhodně potkali. Hodně se usmíval, byl pozorný a vypadalo to, že ho opravdu zajímá, o čem mluvím. Zjistili jsme, že máme hodně společného, a z několika minut zdvořilého hovoru se najednou stala půlhodina vášnivé diskuze. Zamrzelo mě, když se omluvil, že musí běžet.

„Doufám, že se zase brzo potkáme,“ řekl s úsměvem a odhalil tak dvě řady krásných zubů.

„Já taky,“ odpověděla jsem a myslela to naprosto vážně. Doma jsem se o něm jen tak zběžně zmínila rodičům, později i Beátě a pak už jsem na něj znovu nemyslela, dokud nás cesta opět nesvedla dohromady o pár dní později. Ta zaujatá konverzace se totiž opakovala, dokonce padlo i několik lichotek, a já na něj večer při usínání nemohla přestat myslet.

Chtěla jsem tomu dát volný průběh a vyhnout se zbrklosti a uspěchaným závěrům, protože ty věci se mi v minulosti několikrát vymstily. Schválně jsem Jána nevyhledávala a čekala, jestli mě to omámení nepřejde. Jen jsem se ale utvrdila v tom, že mě opravdu přitahuje, protože mi chyběl a při každém setkání s ním mi mravenčilo v podbřišku.

Nijak jsem na něj nenaléhala a myslím, že můj zájem zpočátku vůbec nepoznal. Bylo hezké to chvíli tajit, mělo to takový kouzelný, vzrušující nádech. Ale postupně mi ta náhodná setkání přestávala stačit. Občas jsem se za ním zastavila po práci nebo se k němu co chvíli přitočila v oblíbeném baru v Dolní Skalce, sem tam jsem něco naznačila nebo prohodila poznámku o budoucnosti.

Dokázala jsem si jasně vybavit ten okamžik, kdy mu to konečně došlo. Oči se mu rozšířily překvapením, na chvíli zadržel dech a nervózně se zasmál. Ale neochladl, což jsem považovala za dobré znamení.

Dalšího půl roku jsem se s ním často vídala a libovala si v jeho pozornostech, jenže nikam dál se náš vztah nijak nevyvíjel a já už nedokázala být trpělivá. Pozvat ho na večeri jsem si neplánovala, prostě to ze mě najednou vypadlo, když jsem na něj včera odpoledne narazila při procházce sousedním městem.

Z toho, jak se mi celou dobu pohledem vpíjel do očí, mi běhal mráz po zádech. Jakmile poznal moje odhodlání, mezi obočím se mu vytvořila tenká vráska, která jako by dávala na srozuměnou, že má na srdci něco... co bude těžké si vyslechnout. Nechal mě domluvit, pak ke mně natáhl ruku a chytil mou dlaň do své, což ještě nikdy dřív neudělal. Vlastně to bylo vůbec poprvé, co se mě dotknul.

Tak dlouho jsem po tom toužila, a teď mi jeho dotyk připadal úplně ledový. Ještě ani nepromluvil, a mně už se stahovalo hrdlo. Na zlomek okamžiku jsem pohlédla stranou, než se mi zrak stočil zpátky k němu. Na odmítnutí jsem nebyla připravená, ale dokázala jsem ho přijmout se vztyčenou hlavou. Mlčky jsme tam stáli. Bylo to pouhých pár vteřin, ačkoliv mi to připadalo mnohem déle.

„Jsem pro tebe moc starej,“ řekl konečně a znělo to utrápeně.

Překvapilo mě, jak moc to zabořilo. Samozřejmě jsem tušila, že ke mně možná necítí to samé, co já k němu, zvláště když jsem vzala v úvahu, že mi nikdy nenaznačil, že by můj zájem opětoval. Ale pořád jsem doufala, že by mohl změnit názor, když na něj nebudu moc tlačit.

Měl pravdu. *Byl* o dost starší než já, ale po dalším nepovedeném vztahu se svým vrstevníkem jsem si myslela, že by mi možná prospěla změna, a právě i Jánův věk byl jednou z věcí, jež mě k němu tak přitahovaly.

Pokud jde o muže, v Horách Páně moc velký výběr nebyl, což byla jedna z mála nevýhod tohohle mého „ráje“. Bydlelo tu několik generací starousedlíků a pár nových, mladých rodin. Všechny zdejší muže do jednoho jsem znala jménem a věděla, kdo je zadaný, ženatý nebo svobodný, ale nepřístupný.

„Netuším, jak si zrovna *tady* hodláš najít chlapa,“ zamručela Beáta nedávno při jedné z našich častých debat na tohle téma. „Všichni, co za něco stojí, už dávno někoho mají. Rozhod' sítě někde jinde... jako já.“

„A už ti něco vyšlo?“

„Zatím ne,“ pokrčila rameny. „Ale na každou udičku se dřív nebo pozdějc ryba chytne.“

Při té poznámce jsem si dokázala představit samu sebe, jak stojím ve vysokých rybářských botách s nahozeným prutem a čekám na výmluvné škubnutí. Ale ta představa byla směšná. Nevěřila jsem, že bych lásku našla jen proto, že bych se po ní poohlížela. Všechny moje minulé vztahy začaly náhodně, aniž bych *hledala*.

A přesně tohle mě opět dostalo do situace, kdy jsem celá rozechvělá přijímala odmítnutí od někoho, do koho jsem byla už celou věčnost zamilovaná.

„Nemyslím si, že jsi pro mě moc starej,“ namítla jsem a cítila, že mám ramena úplně strnulá.

Vydechl. „Jsem. Teď ti to tak možná nepřipadá, ale časem by tě to začalo trápit. Jsi mladá, máš toho ještě spoustu před sebou. Nepotřebuješ, aby tě nějaký stařec brzdil...“

„Přeháníš... Jako pětáctýřicátník bych tě těžko mohla považovat za starce.“

„Alice... Ty víš, jak to myslím.“

Tiše jsem přemýšlela, co říct dál. Tohle byla moje šance a já ji nechtěla promarnit.

Musel poznat, nad čím uvažuji, protože zavřel oči a vydechl: „Už dávno miluju někoho jinýho.“

Měla jsem chuť plácnout se do čela, když do sebe konečně zapadly kousky té skládky. Cítila jsem úlevu, že se tímhle ten jeho nezáměr nějak vysvětlil, ale zároveň jsem pochopila, že opravdu žádnou šanci nemám. Prosit ho nemělo smysl. Jediné, čeho bych tím docílila, by bylo vypadat zoufale, a to jsem za žádnou cenu nechtěla. Jemně jsem vyprostila svou ruku z jeho a tiše se rozloučila. Jeho „Je mi to líto!“ mě doprovázelo až domů.

Kolikrát už jsem tahle poslední Jánova slova slyšela i z jiných úst? Poprvé na střední škole od kluka, který se nechtěl vázat. S tím dalším jsem brzy přišla na to, že když jednou nejde pro ránu daleko, nebude váhat ani příště, a tak to mezi námi skončilo dřív, než to pořádně začalo. Pak jsem byla skoro tři čtvrtě roku šťastná s mužem, jen abych zjistila, že už jednu přítelkyni má... a že má taky dítě. Nakonec to byl Hwan. Počeštěný přistěhovalec z Koreje, jenž mě zcela okouznil svou osobností a neotřelostí, nezvyklými příběhy z jiného prostředí a taky úplnou oddaností... dokud jeho rodiče náš vztah nezavrhl, protože jsem byla bílá. Takovou nevěstu oni pro svého syna nechtěli a Hwan se jim, ačkoliv nerad, podřídil.

A teď mi Ján zasadil další podpásovku.

Beáta se jednou nechala slyšet, že ze všech lidí, které zná, mám já na kontě vůbec nejvíc nejzvláštnějších nepovedených vztahů. Někdy jsme nad nimi pohoršeně vrtěly hlavou, jindy se zase potřestěně chichotaly nad důvody k rozchodu, ale po večerech na mě doléhala samota a fakt, že mi štěstí v lásce příliš nepřeje. A to už mi do smíchu moc nebylo, protože jsem si uvědomila jednu důležitou věc. Ať už ty důvody, proč se moje vztahy nepovedly, byly jakékoliv, všechny se nakonec stejně slily v jeden: milovat mě bylo zřejmě moc těžké.

„Není na takový úvahy v šestadvaceti kapánek brzo?“ t'ukala si na čelo kamarádka, když jsem se jí svěřila, ale zároveň na mě hleděla chápavě. „Máš ještě spoustu času najít si pořádnýho chlapa a zamilovat se. Klidně i pětkrát, jestli chceš.“

„Tolikrát ne. Stačí jednou a pořádně. A napořád!“

Beáta pokrčila rameny. „Tak si vem jako příklad moji mámu. Zabouchla se, až když jí táhlo na čtyřicet. Taky si myslela, že bude napořád sama, a podívej! Má mě a tátu a je spokojená. Nelámej to přes koleno, ono to přijde!“

Začátek léta se chlubil prozářenými, horkými dny, a já se i přesto včera večer přikryla svou peřinou tak, že mi nečouhal ani nos. V noci mi bylo zvláště chladno a já si přála cítit teplo jiného lidského těla, jež by mě zahřálo.

Nejspíš bylo dobře, že naši odjeli na dovolenou. Máma byla pozorná a na takovéhle věci nadmíru citlivá, moje zamlklost by jí určitě neunikla. Takhle jsem si aspoň mohla ušetřit další bolavý rozhovor. Zhasla jsem lampičku a nechala tmu, aby pohltila všechno včetně mě.

Pomaloučku jsem otevřela oči a byla překvapená, že nesleduji východ slunce z vlastního pokoje, stále ještě zachumlaná do peřiny, ale místo toho sedím za horkého poledne v horách opřená o tlustý kmen.

Zamrkala jsem a zaostřila na svoje okolí. Z výklenku mezi stromy nedaleko ode mě byl dechberoucí výhled dolů na úpatí hor, staré lesy a městečko. Kdybych jen trochu pootočila hlavu, viděla bych strmé zalesněné kopce a skalnaté výběžky. Mezi tím vším dominovala Milenka, hora, která svým tvarem připomínala tvář s našpulenými rty. Ostatní hory jako by k ní byly otočené zády, jako by s ní nechtěly mít nic společného, a ten pohled dokázal i ze spokojených lidí vyloudit malý povzdech.

Zvažovala jsem, zda k Milence vystoupit a počkat si na západ slunce, když se mi vybavila Jonášova tvář. Ten by ani na moment nezaváhal a nejenže by s výletem do hor bez váhání souhlasil, ale navíc by ještě navrhl, abychom tam zůstali přes noc. Běžel by do garáže zabalit stan a spacáky, připravil by jídlo a nahnal mě ke dveřím, to všechno během pouhých několika minut, celý netrpělivý a rozpálený nadšením.

Právě kvůli té své lásce k dobrodružství se vydal do světa, a já, ačkoliv jsem byla v podstatě ještě dítě, když odjížděl, jsem na společné výlety nedokázala zapomenout. Ve dvou se to přece jen lépe táhlo. Nebo ve třech, pokud bych počítala i jeho nejlepšího kamaráda Petra. Ten byl Jonášovým stálým společníkem, protože je kromě přátelství stmelovala i záliba ve fotografování. Brala jsem ho jako bráchovu nedílnou součást a naučila se ho mít ráda.

Po Jonášově odjezdu jsem měla nutkání udržet spojení alespoň s Petrem, i když to bylo spíš ze setrvačnosti. Bratr mi scházel a já chtěla zachovat nějaké tradice. Ale brzy mě to přešlo. Petr byl fajn, ale přece jen nás dělily čtyři roky, což je v době dospívání téměř bezdná propast. Nerozuměli jsme si tak dobře jako Jonáš a já. Petr navíc brzy potom začal dojíždět do Brna na veterinu stejně jako kdysi jeho otec, takže ani nebylo moc příležitostí se s ním scházet.

Jonášův starý stan pořád ležel v garáži na té samé zaprášené polici. Najednou jsem zatoužila ho vytáhnout a někam vyrazit, ačkoliv mi bylo jasné, že Beátu bych k nočnímu výletu nepřemluvila. A co se týkalo Petra... no, tam mě nyní brzdily jisté zábrany.

Povzdechla jsem si a v duchu znovu Jonášovi vyhubovala za to, že odjel.

Nezvyklý zvuk mě vytrhl z úvah, já se napřímila a pohlédla k úzké lesní cestě, kde mezi stromy vystupovaly výrazné barvy červeného a jasně bílého trika. Společně s praskáním větviček pod dvojím párem nohou ke mně začaly připlouvat dva zvučné barytony. Dřív než byly postavy natolik blízko, abych si je mohla pořádně prohlédnout, jsem rozpoznala jejich oblíbené svršky, i když ještě muži nebyli pořádně na dohled.

Netušila jsem, že Ján a jeho tichý podivínský kamarád Ondřej také občas vyrazí do přírody, zatím jsem jednoho nebo druhého vídávala jen ve městě a tady jsem je prostě nečekala. Každopádně teď však kráčeli horskou stezkou směrem ke mně a o něčem zaníceně diskutovali.

Chtěla jsem na sebe nějak upozornit, aby si třeba nemysleli, že je špehuji, ale najednou se mi vybavily podrobnosti mého posledního rozhovoru s Jánem, a já se raději dál nehybně opírala o strom.

„... že to nikomu neřekneme. Byly by z toho akorát problémy. Víš, co je v sázce,“ říkal zrovna Ján.

„Vím,“ potvrdil Ondřej s povzdechem. „Ale netuším, jak dlouho to ještě dokážu držet pod pokličkou. Těch věčnějších tajností a opatrností už mám po krk. Přece to nebudeme tajit napořád!“

Ján zpomalil krok a zabručel: „Potřebuju čas...“

Poslouchala jsem se zatajeným dechem a neodvažovala se pohnout ani o píd'. Nebylo pochyb, že ke mně právě doléhal důvěrný rozhovor, který měl zůstat jen mezi nimi. Ani trochu by se to nehodilo, kdyby si mě všimli právě teď, určitě bychom se všichni cítili nepříjemně.

„A co Alice?“ řekl náhle Ondřej a mně se poplašeně rozbušilo srdce.

Co mám s jejich tajnostmi společného já?!

Ján zavrtěl hlavou. „Vůbec mi nevěřila. Myslela, že se jen vymlouvám, bylo to na ní poznat.“

„Je ti jasný, že ji to jen tak nepřejde?“

Neodpověděl. Jen se zadumaně díval do země a občas nakopl nějaký kamínek.

„Měl bys jí to říct,“ namítl Ondřej unaveně. „Vím, jak se na tebe pořád dívá. Určitě doufá, že změníš názor...“

Ján zoufale rozhodil ruce. „Nemůžu! Strašně by jí to ublížilo.“

„To, že na tebe bude pořád čekat, jí ublíží úplně stejně.“

V ústech mi vyschlo a navzdory mému místečku ve stínu mě polilo horko.

„Ty za to přece nemůžeš,“ namítl Ondřej a po chvíli tišším hlasem dodal: „Měl bys to říct všem.“

Ján se zastavil a pohlédl na kamaráda, který také zůstal stát. „Tomu nerozumím. Chtěli jsme to přece tajit hlavně kvůli *tobě*...“

Stáli u výklenku jako dvě sochy a netušili, že mi ve výhledu na jejich tváře nebrání ani jediný strom, lísteček nebo jehlička. Viděla jsem každé mrknutí, stažené rty i zamračená obočí.

Pak se najednou Ondřej k Jánovi naklonil a políbil ho na rty. Nejdřív jsem myslela, že je to čistě výplod mé fantazie. Ale pak si Ján kamaráda přitáhl blíž k sobě, takže se dotýkali celým tělem, a mně došlo, že se to neděje pouze v mé hlavě. Nedokázala jsem od nich odtrhnout oči. Ti dva tam stáli ozářeni slunečními paprsky, vyměňovali si něžné polibky a jeden druhého pevně svírali.

Hlasitě jsem vydechla, ale oni byli tak zaměstnaní svým vášnivým objetím, že to nezaslechli. Takže říkal pravdu. *Byl* zamilovaný do někoho jiného... Pořád jsem se zaobírala tím, že je mezi ženami tolik oblíbený a obletovaný, a nikdy by mě nenapadlo, že by jeho tajnou láskou mohl být Ondřej!

Nebylo divu, že se Ján nechtěl nechat přemluvit, aby mi dal šanci... S tím že mě vyprchal poslední zbyteček naděje. Náhle jsem si připadala jako úplný pitomec a to mě vytrhlo z chvilkové otupělosti.

V uších mi přestalo hučet a můj zrak se opět zaostřil. Ján zrovna vzal Ondrovu hlavu do dlaní tak, jak jsem si ještě před chvílí dokázala představit, že to bude dělat *mně*. S jistotou jsem věděla, že budu mít výjev té utajované lásky otisknutý a zvečněný v paměti napořád.

„Miluju tě,“ řekl Ján chraplavým hlasem a Ondřej ho ještě jednou políbil.

„A já tebe.“

Odlepili se od zábradlí u výklenku a ruku v ruce vyrazili stezkou výš do hor. Jejich kroky se pomalu ztrácely v dálce...

Připadalo mi, jako bych dostala pěstí do žaludku. Ještě dlouho jsem tam seděla a zírala do prázdna. Teprve když se začalo stmívat a já si uvědomila, že by se touhle cestou mohli ti dva vrátit, jsem vstala a jako v mátohách se odpotácěla domů.